

[Finansministeren.]

tidslær i de sædvanlige buketter er ikke med denne gang. At buketterne så ikke dufter bedre for den socialdemokratiske opposition, er en anden sag. Lugtesansen er jo forskelligt udviklet — og „smagen“ over for forskellige dufte også. Hvad man synes om at lugte til, og hvad man ikke synes om at lugte til, er jo også forskelligt for mennesker. Her synes det, som om denne forskel i lugtesans er knyttet til de partipolitiske forskelle i det høje ting.

Hr. Lysholt Hansen gjorde nogle bemærkninger om skatternes stigning i forhold til nationalproduktet. Hr. Lysholt Hansens tal har givet os anledning til mange, mange, lange spekulationer i finansministeriet aftenen igennem, fordi vi ikke har kunnet finde ud af, hvad han regnede sine procenter ud på grundlag af.

Hvis vi tager bruttofaktorindkomsten, som man normalt gør ved denne udregning, d.v.s. bruttonationalproduktet minus reparationer og vedligeholdelse og priserne barberet for de indirekte afgifter, når vi til, at skattetrykket i 1968-69 var 41½ pct., af bruttofaktorindkomsten, mens hr. Lysholt Hansen havde 44,3 pct., altså lå på et højere niveau. I 1969-70 har vi 41,8 pct., hr. Lysholt Hansens tal var 44,9 pct., og i 1970-71 vil vi efter dette finanslovsforslag få 44,7 pct. med den usikkerhed, der kan være med hensyn til bruttofaktorindkomstens størrelse i 1970. Tager vi derimod ikke bruttofaktorindkomsten, men bruttonationalproduktet, vil vi med hensyn til skattetrykket i 1970-71 være i underkanten af de 40 pct. Men det ville være oplysende for os, om hr. Lysholt Hansen ville fortælle, hvordan han var nået frem til sine store procenter, 48,4 pct. for 1970-71. Vi kan som sagt ikke se, hvilke tal han er gået ud fra.

Hr. Lysholt Hansen var inde på byrdefordelingsreformen og sagde, at den havde svækket kommunerne meget stærkt og havde givet meget høje kommuneskatteprocenter. Nu er kommuneskatten, udskrivningen, jo ikke blot afhængig af, hvad man skal bruge til kommunale udgifter, men også af udskrivningsgrundlaget, altså indkomsterne, i den pågældende kommune, og sammen med byrdefordelingsreformen vedtog folkettingen jo i foråret en forhøjelse af bundgrænserne ved den kommunale udskrivning. Det ville

naturligvis alt andet lige medføre, at procenterne skulle stige. Hvis man tager procenterne, som de nu foreligger, og som hr. Lysholt Hansen nævnte det, var der jo ikke nogen stigning i forhold til i fjor, der var tværtimod et fald. Man kan synes, det er urimeligt, at en kommune som Hurup har en skatteprocent på 22, men hvis man sammenligner med forrige år, var Hurup højere oppe end de 22 pct. Vi havde i fjor kommuner, der havde skatteprocenter på 26, men hvor den maksimale kommunale beskatning nu er 22 pct., og spændvidden mellem den lavest beskattede kommune og den højest beskattede kommune er blevet mindre efter byrdefordelingsreformen, hvilket naturligvis også var tanken.

I forholdet mellem stat og kommune har byrdefordelingsreformen jo været neutral, og det fremgår også af finanslovsforslaget, at indenrigsministeren har fået store nye udgifter i form af direkte bloktilskud til amtskommuner og til særlig de vestjyske kommuner. Derfor mener jeg, at når man tager i betragtning, at man samtidig har forhøjet bundfradragene ved den kommunale beskatning, har man fået stort set det billede, man ville have ud af byrdefordelingsreformen.

Men det afgørende for byrdefordelingsreformen har, som det flere gange er fremført, været, at man fik en større mulighed for, at kommunerne kunne prioritere deres udgifter, fordi de ikke længere i samme grad som tidligere kunne forvente dem dækket af statskassen.

Hr. Lysholt Hansen besværede sig en smule over, at jeg havde nævnt de sociale udgifter i forbindelse med fremtidens muligheder for at spare på de offentlige udgifter, men dér vil jeg dog gerne undskylde mig med, at det budgetoverslag, som samtidig er fremlagt for det høje ting, på side 90 viser, hvordan det vil gå med de sociale udgifter til og med 1973-74. Man kan jo ikke sige, at der på det finanslovsforslag, der nu er fremsat, er nogen besparelse på de sociale udgifter. Med en stigning på nær ved 3 milliarder kr. på socialministerens konto kan man vel ikke tale om nogen nedskæring af de sociale udgifter. Men ser vi på udviklingen i faste priser frem til 1973-74, den planlægning, regeringen har foretaget, vil de sociale udgifter stige fra 10.751 mill. kr. til